

Széljegyzet Dobos Károly leveléhez

Nehéz a korábbi fájó ütések feledni, de választáskor az érzelmek helyett a tényeknek döntő szerepet kell adnunk. Az pedig tény, hogy ma a Magyar Narancsnak semmivel nincs több köze a Fideszhez, mint a Magyar Fórumnak az MDF-hez: az egykori szoros kapcsolatot mára az éles szembenállás váltotta fel.

Ha végignézzük a Magyar Narancs főmunkatársainak névsorát: **Eörsi István**, Tamás Gáspár Miklós, György Péter vagy Tilmann József – valamennyien az SZDSZ szélsőséges szárnyához tartoznak, s fideszesek egyáltalán nem dolgoznak a lapnak. Tény továbbá, hogy néhány hónapja az SZDSZ-szimpatizáns fideszesek pánikszerűen átálltak az SZDSZ-hez. A Fidesz-vezetés meghatározó része tehát a pártszakadást kockáztatva távolodott az MSZP-től, emiatt ez az elhatárolódás semmiképpen sem lehet pusztán kampányfogás. Tény továbbá a hívő fideszes képviselők pozíciójának erősödése. Tény, hogy a Fidesz az MSZP és az SZDSZ közeledését próbálta megakadályozni a valóban kockázatos liberális szövetséggel.

Ne feledjük azt sem, a haldokló Antall József nem véletlenül tartotta fontosnak, hogy Orbán Viktorral beszéljen, éppen arra igyekeztél inteni a hozzá lassan közeledő fiatal pártelnököt, hogy csak keresztény Magyarország építésének van értelme, a baloldali-ateistával szemben. Antall József nyilván számításba vette, hogy a heroikus országépítő munkában népszerűségét vesztő koalíciónak esetleg újabb partnerekre lehet szüksége, ezért nem elidegeníteni akarta a fiatal demokratákat, hanem saját értékrendjéhez közelíteni. Hasonló megfontolásokból Boross Péter, vagy Für Lajos sem a hidak felégetésén s a kapuk elreteszelésén munkálkodik. Mindezek alapján írásomban mindössze annyit állítottam, hogy szükséghelyzetben, jobb híján szóba jöhet a Fidesz esetleges támogatása. Ha ugyanis egyes körzetekben a választások második fordulójában az egyre erősödő MSZP jelöltjével szemben csak a fideszes jelöltnek marad komoly esélye, nem lehet kétséges, hogy a Fidesz választása legalábbis a kisebbik rosszat jelenti.

Krómer István

A szerkesztő megjegyzése. Természetesen nem örültünk dr. Dobos Károly levelének, de természetesen tartottuk, hogy olvasóink megismerhessék az ellenvéleményeket is. Az különösen kedvünket szegte: olvasónk kötelességének érezte, hogy „feljelentse” szerkesztőségünket a cikk miatt a püspöki karnál.